

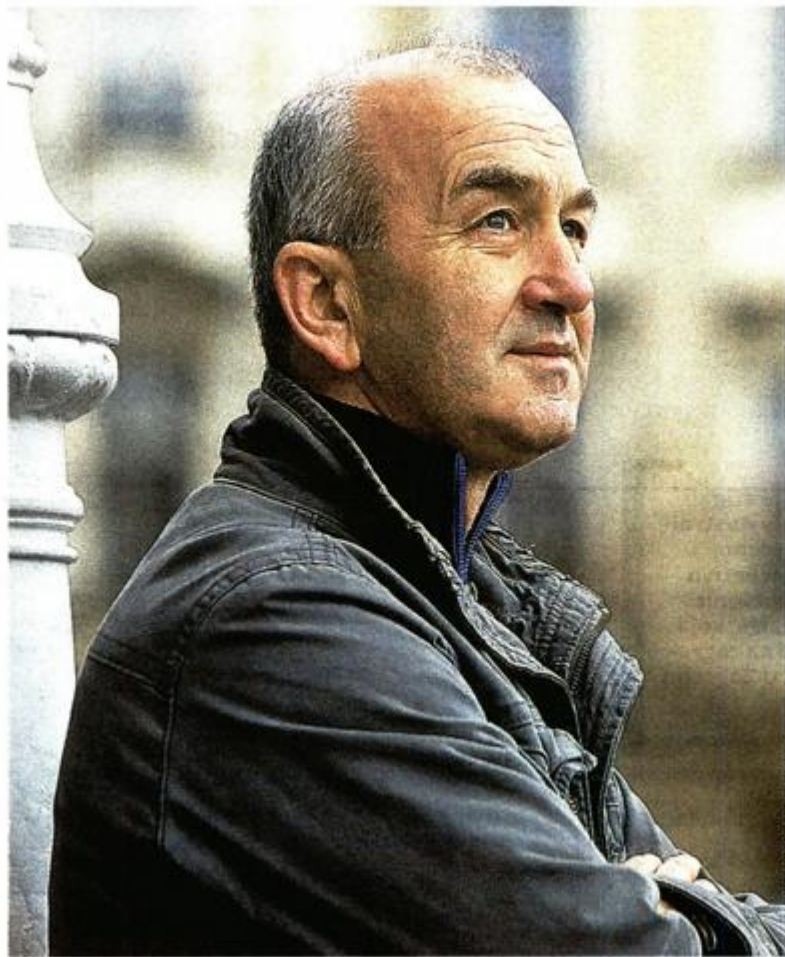

Prošlu godinu u nas je obilježila knjiga Krešimira Bagića "Uvod u suvremenu hrvatsku književnost 1970. - 2010.", a ovu njegova nova knjiga, "Pogled iz Dubrave".

Kao sveučilišni profesor i antologizirani pjesnik Bagić je jednostavno nadmašio kolege, iznoseći lijepu i zabavnu prozu iz iste kancelarije na Filozofskom fakultetu. U akademsko-akademijskoj "otimačini" za vječnost Bagić (r. 1962.) ostaje sa strane: njegov "pogled iz Dubrave" u predmetnutim kritičkim esejima nedvojbeno se razlikuje od pogleda s Trga bana Jelačića. Pa i po toj svijesti o razlikovnosti, koju je iznio u proslavnoj napomeni.

U "Pogledu iz Dubrave" sabrao je kritičarsku kolumnu koju je vodio u Matičinom dvotjedniku Vijenac, od 2013. do 2015. Stoga napominje da ga možemo čitati dvojako: kao zbirku eseja i kao svojevrsnu trogodišnju kroniku našeg pjesništva. Počinje je s recenzijom izabranih pjesama Bore Pavlovića, a završava s "fantomskim" Svenom Adamom Ewinom. Među tim je još 51 tekst o tekućoj produkciji hrvatskog pjesništva, "s vremena na vrijeme" kritičko čitanje pojedinog autorskog opusa, prikaz pjesničkih panorama, antologija "ili pak knjiga posvećenih hrvatskoj lirici".

Ono što Bagićeve tekstove obilježava jest moć fokusiranja. Ovaj pisac poput filmske kamere podešava objektiv sa slike totala na krupni plan. A to čini s lakoćom, u jednom te istom kadru, uz pomoć izuzetnog, mentalnog "šarfera". Umijeće pokazano u spomenutom "Uvodu" daje čara i ovoj knjizi. Jer, poezija ne živi izvan društva, u konačnici ona stanuje u stvarnosti, u njezinoj nogometnoj reprezentaciji, ratnim uspomnama baš kao i u jesenskim listovima. Bagić je, tako poetičko-kritički metajezik, kakav je bio u Ladana, Mrkonjića, Slamniga i danas Maleša, promaknuo na "nižu" razinu, ostajući u

Metajezik, kakav je bio u Ladana, Mrkonjića, Slamniga i danas Maleša, Bagić je promaknuo na "nižu" razinu

bježi od vlastitog mišljenja. Pritom je manje važno slažete li se s iznesenim stavovima ili ne. Lijepo je, naime, susresti čovjeka sa stavom."

Pisac Krešimir Bagić nimalo ne skriva koliko poštuje književno-kritičke suvremenike koji, po njegovu kriteriju, daju dostojanstvo svakom dobrom pisanju, pa i onom o poeziji. S time, naposljetku, "druka" za vlastitu vrstu, za vrstu koju, htio-ne-htio, predvodi: za "čistu" ili pak "osobnu" hrvatsku književnost. Evo, primjerice, kako je komentirao objavljivanje književnih kritika Nikole Petkovića (Harterije II/III): "Petković je izrazito obrazovan, ludičan, političan i samoživ autor. Unatoč novinskom kontekstu i žovijalnosti na brzu ruku sklopljenih rečenica, iza tih tekstova proviruje znalac..." Posljednja je imenica ključna i za Bagića.

Njegova fragmentarna povijest hrvatske književnosti sadržavala je više povijesnog gradiva od mnogih knjiga o povijesti. Posložena prema dekadama donijela je jedinstveni pogled na blisku prošlost, više od mnogih povjesničara koji se zadovoljavaju s nabranjem i pobranjem. Krešimir Bagić ima stav i pogled, a k tome je zabavan, pa mu je takva i smislenost. I pjesma je, napokon, dio povijesti, kao što povijest može biti njezinim predmetom.

Sve te interakcije i tenzije, po Tateu, zanimaju ovog izuzetnog kritičara. I zato "Pogled u Dubravu" upotpunjava "Uvod u suvremenu hrvatsku književnost".

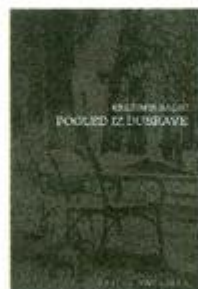
U sferi stručno-dosađujuće književne kritike Bagić je ostao samosvojan. Njegova kritika pjesničkih zbirki opet sadrži "nešto više", bilo to od suvremenog trenutka, bilo od prošlosti. Pritom je najvažniji, još jednom, kristalno jasan pogled na cjelokupnost i njezine dijelove ili pojedinosti, na tzv. pjesničku proizvodnju i na pojedine joj autore. ❀

KREŠIMIR BAGIĆ Nova knjiga kritičkih eseja

Pogled iz Dubrave na hrvatsko pjesništvo

svakom trenutku dubravački precizan i jasan.

Zašto spominjem nogomet na prvome mjestu? Pišući o knjizi "Dendermonde" Zorana Pilića, o autorovoj posveti 80-ima, Krešimir Bagić je zapisao: "Trebam li podsjećati da mitologiji osamdesetih pripadaju i već spomenuti Sliškovići (Blaž) korneri zbog kojih je dječak Zinedine Zidane preskakao ogradu pomoćnog terena u Marseilleu!?" Trebam li dodati da u kritici nije bilo, niti ima ovako ozbiljnog esejista koji bi smio i umio napisati prethodnu

**KREŠIMIR
BAGIĆ**
Pogled iz
Dubrave

Matica hrvatska,
Zagreb 2017.

rečenicu!? Ona je tek jedno zrno kakvima se pisac vodi, braneći vlastiti pogled na cjelinu ovdašnjeg svijeta.

No ovu Bagićevu knjigu eseja ne znam sažetije opisati, niti joj dodati prikladnijih atributa nego što je to učinio sam Bagić, hvaleći pogovor Tomislava Brleka izboru iz poezije Tončija Petrasova Marovića "Strah od slova". "U kulturi šutnje kakva je naša, tj. u kulturi u kojoj se glasno hvali sve i svašta, pravi je blagdan pročitati tekst iz kojega se štošta može naučiti i autor ne